

La Ven Jove

Revista de l'IES Campclar

Número 22

Gener de 2010

L'Institut:
ahir i avui

(Natalia Mora)

La Ven Jove

Revista de l'IES Campclar

EDITA

Departament de Llengua
Catalana i Literatura

DIRECCIÓ

Jordi Tiñena

REDACCIÓ

Jean Luc Álvarez
Sabah El Khadiri
Rodrigo Espinoza
Carolina Martínez
Alfonso Paz
Elena Soler
Andrea Vargas

laveujove@hotmail.com

<http://usuaris.tinet.cat/veujove>

COL·LABOREN

Belén Lorente
Natalia Mora
Carolina Naranjo
Mª José Ripoll
Olga Rubio
Raül Sanz
Raquel Sevilla

SUMARI

LA NOTÍCIA

Els exalumnes fan via
Pg. 3

REPORTATGE

Racons per descobrir: La *Chartreuse*,
un bocí d'història de la ciutat
Pg. 5

REPORTATGE

Museus per descobrir: El Museu d'Art
Modern de Tarragona
Pg. 6

Maria José Ripoll (2009)
Oli sobre paper. 33x24.
Menines 1

Maria José Ripoll (2009)
Oli sobre paper. 33x24.
Menines 2

SORTIM

Activitats fora del centre
Pg. 7

MÚSICA

Orquestres d'institut
Pg. 9

ENTREVISTA

Una estona amb Maria José Ripoll
Pg. 10

CONVIURE

Drets i deures dels alumnes
Pg. 12

FORA DE L'INSTITUT

Pg. 14

EL TEMA

L'institut: d'ahir a avui. Taula rodona
Pg. 15

LA CONTRA

Què fan els nostres exalumnes. Sònia
de la Torre
Pg. 20

ELS EXALUMNES FAN VIA

MIREIA PÉREZ, PREMI DEL CONSELL SOCIAL DE LA URV

El consell Social de la URV, com cada any, ha atorgat els premis als millors Treballs de Recerca dels estudiants de secundària. Enguany, un dels premis ha estat per a la nostra, ara ja exalumna, Mireia Pérez, que

amb el títol *Coneixem l'aspirina?*, dirigit per la professora Teresa Fortuny, ha obtingut també el 2n premi de la Facultat de Química. El seu treball "pretén enriquir els nostres coneixements sobre el fàrmac, dur a terme un seguit d'experiències que ens permetin tant apropar-nos al món de la ciència al laboratori com analitzar el medicament i conèixer algunes de les seves propietats i el seu principi actiu, l'àcid acetilsalicílic (...) En un primer bloc teòric es presenta la història, els trets definidors, els conceptes més importants a tenir en compte del medicament i, finalment, un petit estudi de la seva evolució publicitària i del seu consum. Seguidament,

en un segon bloc, aquesta vegada experimental, es presenten un seguit de pràctiques: síntesi de l'àcid acetilsalicílic, rendiment, punt de fusió, solubilitat, assaig amb triclorur de ferro, cromatografia de capa fina i valoracions, que ens permeten tant conèixer l'aspirina d'una manera científica com enriquir els nostres coneixements i tècniques de laboratori." El seu treball ha estat recollit en el llibre *Recerca i talent jove. Premis Consell Social URV als millors treballs de recerca de secundària 2007-2009*

JOSÉ M^a BEA, COAUTOR DEL LLIBRE *CURSO DEFINITIVO DE LECTURA RÁPIDA. MÉTODO RAMÓN CAMPAYO*.

José María Bea, exalumne del nostre institut, és Enginyer Tècnic Informàtic de Sistemes i ha participat en campionats mundials de càlcul ràpid i memorització. En aquesta entrevista ens explica en què consisteix la lectura ràpida. Bea assegura que es pot llegir *El Quijote* en 6 hores i que la lectura ràpida és molt beneficiosa per als alumnes que estan estudiant, ja que augmenta la concentració i puja la moral al veure com en poc temps s'avança molt més el treball i l'estudi.

Per què et vas interessar en la lectura ràpida?

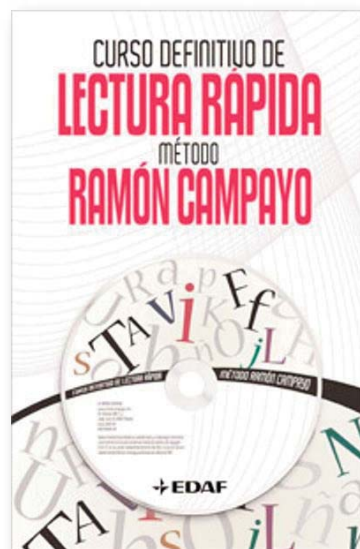
El meu interès inicial va començar per la memorització. Havia sentit parlar de la mnemotècnia i sabia que existien tècniques que permetien memoritzar molt més ràpid. El temps m'ha dut a interessar-me per la lectura ràpida ja que per a memoritzar ràpid cal llegir ràpid.

On n'has après, ets autodidacte?

Vaig començar pel meu compte, va arribar a les meves mans un llibre del campió del món de memorització i vaig decidir fer un dels seus cursos. Vaig quedar fascinat i a partir de llavors vaig aprofundir tant en el tema que ja he participat dues vegades en el campionat del món de memòria ràpida.

Creus que una lectura ràpida té la mateixa consistència que una tradicional?

La lectura ràpida té major consistència que la tradicional. Una bona comparança seria imaginar que estem veient una pel·lícula; si contínuament parem i retrocedim aconseguirem avorrir-nos i perdre més temps. Amb la lectura tradicional llegim molt per sota de les nostres possibilitats, això provoca pèrdua de concentració i d'enteniment. A ningú li sonarà rar la situació de trobar-se llegint mentre penses en una altra cosa

fins que t'adones que no estàs comprenent res.

És un bon mètode per retenir (estudiar) o té una aplicació, diguem-ne, més lúdica?

La lectura és un mitjà per estudiar, per entretenir-se, per aprendre, investigar... Fer-ho ràpid significa que en el temps que ara llegixes un llibre pots llegir-ne 3 o 4. Una altra aplicació que té per a mi és en els campionats de memorització. Apareixen en pantalla 30 nombres binaris i he de memoritzar-los en tan sols 1 segon; per a memoritzar-los abans he de llegir-los, el temps que em sobri fins al segon és el que tindrà per a memoritzar.

El teu curs, és suficient per obtenir resultats, o cal algun tipus d'aprenentatge?

José Mª Bea

La velocidad de lectura d'algú habituat a llegir ronda les 200 paraules per minut. Amb la lectura ràpida es poden superar fàcilment les 700

gir 60.000 paraules per minut i per Internet hi ha molt de frau. No obstant això, si estic en els primers llocs del rànquing de memorització és perquè darrere hi ha una tècnica que funciona. El millor de tot és que qualsevol pot millorar les seves capacitats mentals tenint una bona tècnica i entrenant.

Quan eres a l'institut ja hi penaves, en això? Ho posaves en pràctica?

Coneixia alguna tècnica de memorització però es pot dir que, com la gran majoria d'alumnes, jo també estudiava sense tècnica. Dominar aquestes tècniques em va provocar en part una sensació de "temps perdut"; si n'hagués après abans hauria estat molt més fàcil. He posat en pràctica les tècniques en estudis de post-grau i com es diria popularment: No hi ha color.

Explica'ns una mica la teva experiència en els campionats del món de càlcul ràpid i memorització.

He tingut la gran sort de conèixer 2 campions del món. Ramón Campayo en memorització i Alberto Coto en càlcul mental. Ells m'han entrenat i gràcies a ells puc fer coses que abans em semblaven impossibles. El 2007 vaig participar en el meu primer campionat del món, era de memòria ràpida. Vaig aconseguir el títol de Mestre Internacional, va ser una experiència inoblidable (valgui la redundància). L'any següent vaig participar en el campionat del món de càlcul mental. Alguns dels participants són especialment rars, alguns fins i tot amb cert grau d'autisme, amb unes habilitats fora del comú i unes mancances comunicatives importants.

He d'especificar que sóc co-autor del llibre juntament amb el campió mundial en memorització i lectura ràpida, Ramón Campayo. La meua missió ha estat la de programar el programari d'entrenament. I ara, responnent la vostra pregunta, és suficient amb el llibre i el CD que inclou per a multiplicar la velocitat de lectura. És més, explicant la tècnica i practicant-la uns minuts qualsevol pot multiplicar per 3 o més la seva velocitat de lectura. Per a consolidar aquesta velocitat serà necessari l'entrenament, però per a viure en primera persona el que és la lectura ràpida no es necessita més d'hora i mitja

Què és això del rànquing mundial de memorització?

Tal com he comentat anteriorment, he participat en 2 campionats del món de memorització. Actualment estic en el lloc 8è. La gran diferència que hi ha entre els primers classificats i la resta és que sabem llegir ràpid.

No és una mica presumptuós això de curs definitiu? L'has posat a prova?

Hi ha qui assegura que pot lle-

Web de José Mª Bea
<http://www.josemariabea.com>

José Mª Bea, vindrà a l'institut per parlar amb els nostres alumnes

MUSEUS PER DESCOBRIR

Museu d'art modern de Tarragona (Carrer Santa Anna)

El Museu D'art modern va ser creat per la Diputació tarragonina al 1976, amb la intenció de conservar el patrimoni artístic. Les col·leccions de la Diputació es van iniciar a principi dels anys setanta. A partir d'aquest moment, amb l'assessorament del director de l'escola d'art

de Tarragona, es van començar a comprar col·leccions. Des de l'any 1943 es van convocar els premis d'escultura i de pintura, reservant-se la propietat de les obres guanyadores. Algunes d'aquestes han sigut exposades.

Al 1976 amb motiu del trasllat de l'escola taller d'art del carrer Santa Anna a les noves dependències de Sant Pere Secelades, es va disposar de la casa Martí, que fins aquell moment havia estat ocupada per l'escola.

Aquesta casa esta formada per tres cases antigues de la part alta de Tarragona, el seu propietari era Antoni Martí Gatell, que va aconseguir una casa a la revenda de la junta municipal. Antoni era pare del científic altafullenc Antoni Martí Franqués, que va viure a la casa fins la seva mort, i el seu fill Gaietà

Martí Veciana va adquirir dues cases contigües i va procedir a la reforma immediatament, quan va heretar la casa del seu avi.

Quan va acabar l'obra de l'ampliació, al principi dels anys setanta, van començar les primeres activitats. Els primers procediments eren fer un inventari de totes les obres de què es disposaven. L'espai era reduït i encara més el de les exposicions, però

tot i així es van fer exposicions temporals.

Al 1983, la Diputació va adquirir l'immoble i va encomanar a un arquitecte el projecte d'adequació.

El museu té exposicions permanents d'artistes del territori com Julio Antonio (1889-1919), autor de l'escultura de la Rambla coneguda amb el nom de 'Els despallats', Salvador Martorell (1895-1968), Santiago Costa (1895-1984), Josep Sancho (1872-1959), José Nogué (1880-1973), Ramon Carreté (1938-1990) i Lluís Saumells (1915-1999),

Julio Antonio

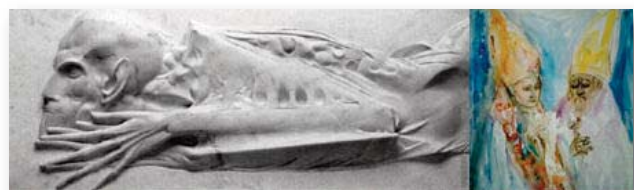
Salvador Martorell

José Nogué

Ramon Carreté

Lluís Saumells

El museu disposa d'un arxiu fotogràfic, una biblioteca amb horari de visites, i una sala d'actes.

Horaris del museu:

de dimarts a divendres : de 10h. a 20h.

dissabtes: de 10h. a 15h. / de 17h. a 20h.

diumenges i festius: de 11h. a 14h.

Carolina Naranjo

RACONS PER DESCOBRIR

L'antiga fàbrica de La Chartreuse (Plaça dels Infants)

El 1605 el mariscal d'Estrées va donar als monjos cartoixans un manuscrit amb la recepta, a base de 130 plantes, d'un presumpte elixir de llarga vida. El paper es va dividir en tres parts que guarden tres monjos per separat al monestir de Le Grande Chartreuse de Grenoble (França) per blindar-se a imitacions.

Expulsats de França el 1903, els cartoixans s'implanten a Tarragona. En aquesta ciutat van reemprendre la producció de Chartreuse, usant les mateixes etiquetes i afegint-ne una que deia 'Liqueur fabriquée à Tarragone par les Pères Chartreux', des de 1904 fins al 1989. Al mateix temps, a Voiron, el govern francès va intentar de reproduir sense èxit la recepta del Chartreuse. L'empresa va ser un desastre i el 1927 va caure en bancarrota. Un grup de negociants locals van comprar totes les accions per un preu simbòlic i les van enviar als pares cartoixans de Tarragona com un regal.

El 1929 els cartoixans van tornar a França com a propietaris de la destil·leria de Voiron, amb l'apro-

vació tàcita del govern, i van tornar a produir el C h a r - treuse. El 1935 una esllavis-

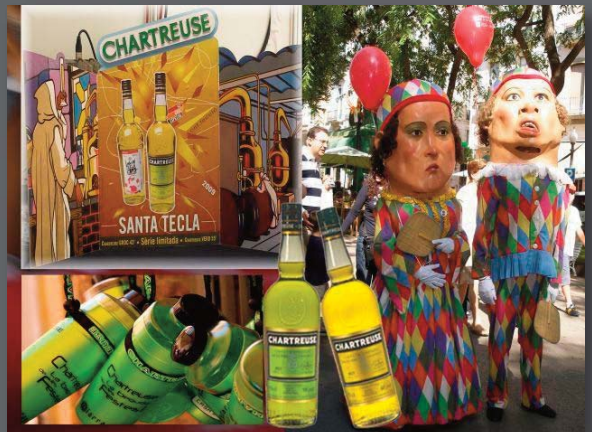
sada va destruir la destil·leria, i tot i l'ordre d'expulsió, el govern va enviar enginyers de l'exèrcit per a construir una nova destil·leria prop de Voiron, on els monjos tenien un punt de distribució.

El 1990 es va deixar de produir Chartreuse a la fàbrica de Tarragona i avui dia el Chartreuse es produeix exclusivament a Voiron i els tres monjos de la Gran cartoixa que coneixen la fórmula secreta preparen la barreja d'herbes.

L'espai de l'antiga fàbrica de la Chartreuse podria acollir un centre musical d'aquí uns anys, amb una sala de concerts, un local d'assaig i un estudi de gravació, a més de l'Escola Oficial d'Idiomes.

"La mamadeta"

L'elixir de llarga vida és en realitat un digestiu que pren els carrers per les festes de Santa Tecla, és el licor més típic de Tarragona i l'ingredient principal de

la mamadeta, la beguda de les Festes de Santa Tecla: Chartreuse verd, Chartreuse groc i granissat. Des de l'abandonament de la producció de Chartreuse a Tarragona, aquest licor s'ha convertit en un producte encara més popular, i és fins i tot, objecte de les passions de molts col·leccionistes.

La mamadeta té un gust suau, dolç i àcid al mateix temps, herbal a causa de les herbes aromàtiques que són la base del Chartreuse. És refrescant i digestiu tal com correspon a una beguda d'estiu.

Com tot bon nom popular, el seu origen és del tot desconegut però resulta molt gràfic. Des de fa 11 anys se serveix en una mena de cocteleres anomenades barrilets que es poden penjar al coll.

Alguns bars conserven, la majoria sense saber el seu valor, ampolles d'autèntic Chartreuse de Tarragona, 20 anys després que hagi deixat de produir-se. Un licor cobejat i cotitzadíssim –hi ha anuncis a internet de 300 a 1.800 euros l'ampolla– que pot aparèixer en qualsevol lloc remot i delectar els entesos, que no comenten res sobre aquest secret.

Per Santa Tecla, la destil·leria francesa elabora una edició especial i limitada de 4.000 ampolles del licor groc –que recupera la graduació original de 43 graus– i 600 ampolles del verd amb l'etiqueta de les festes, que es porta des de França i entra en romeria a la ciutat. Aquest any s'han posat 13.000 unitats de barrilets en circulació

Rodrigo Espinoza

Castanyes al Serrallo

Com tots els anys, els alumnes de 1r de BAT vam instal·lar sacs de castanyes, bidó-fogó i moltes ganes

als carrers de la ciutat, enguany al Serrallo, pels volsts de Tots Sants, per recollir diners per al viatge de fi de curs, sota el lema '**Tira-li la canya a la castanya**'

La parada va estar instal·lada des del dia 29 d'octubre al 2 de novembre al passeig del Serrallo de Tarragona i s'hi respirava un ambient molt bo i moltes rialles. A causa del lloc, que no hi passava massa gent, ens havíem de moure pels voltants per vendre més. Tot i així no vam vendre gaire, i això que amb la pape-rina de castanyes regalavem un gotet de moscatell. En fi, van sobrar moltes castanyes i tot just vam arregar 15 € per alumne. Ara, això sí, van ser unes estones inoblidables.

Andrea Vargas

No em ratllis!

El passat dia 27 de novembre els alumnes de 1r de Batxillerat vam anar a veure una obra de teatre al Centre Cívic de Torreforta, l'obra es titulava "No em ratllis". Aquesta obra tracta el tema del consum i les conseqüències de les drogues i té un gran realisme ja que reflecteix moltes situacions quotidianes de la societat. Al finalitzar l'obra, es va fer un interessant debat entre els actors i els joves assistents.

Aquesta obra ha estat organitzada per les regidories de Joventut i Salut Comunitària de l'Ajuntament de Tarragona.

Algunes setmanes després, Claustre Dasca, treballadora social de l'Ajuntament i exalumna del centre, ens va visitar per parlar amb els alumnes que havien assistit a la representació. En acabar va parlar amb l'equip de redacció de la revista:

Com va sorgir la idea d'organitzar aquesta obra?

Sorgeix des de Barcelona, amb gent jove que ha pogut viure aquesta situació i entendre-la.

Creus que aquesta obra serveix perquè els joves s'adonin del perill que corren amb les drogues?

Jo vull pensar que sí, perquè amb aquesta obra es vol que els joves puguin reflexionar sobre aquest tema.

De qui va ser la idea de fer un debat al finalitzar l'obra? Creus que això afavoreix l'adquisició de més coneixements sobre les drogues i aclarir dubtes?

La idea sorgeix del grup d'actors, són educadors també. Sí, sens dubte, l'afavoreix perquè poden intercanviar coneixements.

Heu organitzat més obres de teatre amb una finalitat didàctica i moralitzant com la de "No em ratllis"?

En principi només aquesta però s'està plantejant de fer-ne altres.

Esteu satisfets del resultat d'aquesta obra?

Sí, perquè pensem que és una manera de fer reflexionar els joves i una manera de pensar de forma més divertida i així facilitar-nos la reflexió.

Elena Soler

Anem al teatre

Els passat dia 9 de novembre els alumnes de 2n de Batxillerat van anar a veure una representació de *La Casa de Bernarda Alba* al centre cívic de Sant Pere i Sant Pau.

Aquesta obra fou escrita al 1936, va ser l'última obra de Federico García Lorca.

L'obra es subtitula "Drama de las mujeres en los pueblos de España", una referència del teatre espanyol del segle XX. Aquesta obra té facetes de drama rural, el tema central que vol transmetre es l'enfrontament entre l'autoritat i la llibertat, o el conflicte entre la realitat i el desig. L'excés d'exageració situa l'obra en un pla simbòlic, llegendari i del mite. Contrasta l'enfrontament entre autoritat i llibertat, i rebel·lia contra repressió.

Aquesta obra va ser representada a Tarragona gràcies a Transeduca, una empresa que compta amb 11 anys d'experiència en l'àmbit de la producció i de la programació teatral per a centres educatius.

Elena Soler

Visitem la Setmana de la Ciència de la URV

El passat dia 18 de novembre, els alumnes de 2n de Batxillerat van anar a veure les instal·lacions de la Setmana de la Ciència organitzada per la Universitat Rovira i Virgili al Campus Catalunya.

En aquestes instal·lacions, en una gran carpa situada al pati central, es van fer una serie de tallers, jocs i activitats.

Els alumnes de 2n de Batxillerat van fer un taller de fisioteràpia, taller d'enginyeria de matèries (com funciona un alcoholímetre, els LEDS i les bombetes), jocs amb química, un taller de química en família, tallers de psicologia (conèixer la teva personalitat, la màquina de la veritat...), també van fer un taller d'arqueologia per conèixer l'alimentació a l'època romana i un taller de gestió d'empreses.

Aquestes activitats van diriges a estudiants de primària, secundària, Batxillerat, Cicles formatius, públic universitari, infantil i general.

L'objectiu d'aquestes activitats es fomentar la informació i l'interès dels ciutadans pel coneixement dels avanços científics i tecnològics.

Dintre del mateix programa d'acostament de la URV als estudiants de secundària, properament professors de la universitat visitaran el nostre centre per tal d'informar els estudiants de batxillerat de l'oferta de la URV, i el 24 de maig, els nostres alumnes podran visitar les diferents escoles i facultats en la jornada de portes obertes.

Elena Soler

Orquestres d'Institut

Les escoles de Catalunya disposen també de tot el que es necessita per formar els seus alumnes a nivell musical. Per això hi ha molts instituts i col·legis de primària i de secundària per tot Catalunya que ofereixen als seus alumnes una optativa relacionada

amb aquesta matèria o fins i tot hi ha centres que disposen de la seva pròpia orquestra, com per exemple l'IES Viladecavalls de Barcelona, l'institut La Ferreria o l'IES Rocagrossa, de Lloret de Mar. I una mica més a prop tenim les orquestres musicals dels instituts Baix camp de Reus, sota la direcció de Glòria Baldó Sellent i l'institut Jaume I de Salou a càrrec de M. Rosa Sanahuja.

Per suposat, **el nostre institut** no es queda curt en aquests assumptes i nosaltres també podem presumir de tenir una orquestra escolar.

Li hem preguntat a la Montserrat Esporrín, profesora de música, coordinadora pedagògica del nostre centre i directora de l'orquestra, que ens ha revelat totes les dades importants sobre la nostra:

Quant de temps fa que existeix l'orquestra de l'institut?

Doncs quan jo vaig venir al centre, l'any 86, ja existia un petit grup de música, però aleshores ho vam haver de consolidar

S'ha fet tots els anys des d'aquesta data?

Sí, tots els anys hi ha hagut orquestra.

Quants alumnes hi sol haver?

Una mitjana d'entre 30 i 35

Quants alumnes hi ha enguany?

Aquest any n'hi ha entre 30 i 32

Quins instruments es toquen?

Es toquen tots els registres de flauta (soprano, contralt, baix...), guitarra, piano, orgue elèctric i percussió. A més, si un alumne té coneixements sobre cap altre instrument que es pugui afegir a l'orquestra també l'utilitzem. Alguns anys hem tingut violi-

nistes, etc.

Quants concerts es fan normalment cada any?

Es fan concerts al nadal, a la mostra instrumental de Barcelona, i per Sant Jordi i a les festes de quart d'Eso i segon de Batxillerat

D'on es treu el repertori de l'orquestra?

Doncs el podem treure d'internet o de partitures comprades pel centre.

Intervenien els alumnes en la selecció del repertori?

De vegades també els alumnes intervenen en la selecció quan hi ha una composició que els agrada en particular i la volen fer servir.

Canvia molt el repertori cada any?

Depèn. Normalment, quan es tracta de música de nadal, el repertori no canvia molt. En altres tipus de música sí que el canviem.

Ha participat en concursos?

Sí. En alguns concursos de nadesles.

I n'ha guanyat cap?

Vam guanyar el segon premi en un d'aquests concursos

El concert de nadal 2009

Com ja es tradicional, es va celebrar a l'Aula Magna de l'institut el dia 22 de desembre, sota la batuta de Montserrat Esporrín, la participació de 49 alumnes i la col·laboració del músic Jordi Fa, amb aquest programa:

<i>El noi de la mare</i>	Pop. catalana
<i>La campana del vespre</i>	Pop. alemanya
<i>L'àngel i els pastors</i>	Pop. catalana
<i>Santa nit</i>	Gruber
<i>Fum, fum, fum</i>	Pop. catalana
<i>Les dotze van tocant</i>	Pop. catalana
<i>Quan torna nadal</i>	Pop. americana
<i>Joia en el món</i>	Haendel
<i>White Christmas</i>	Irving Berlin

Jean Luc Álvarez

PARLEM AMB MARIA JOSÉ RIPOLL

Una professora de Dibuix que també és pintora.

Una professora alegre i simpàtica que veiem pels passadissos i a les seves classes de visual i plàstica, però hi ha moltes persones que encara no la coneixen i per això hem volgut parlar amb ella, es diu Mª José Ripoll. En aquesta entrevista ens donarà a conèixer de més a prop la seva passió per l'art de la pintura i el seu pas per l'institut.

Quan vas començar a interessar-te per la pintura?

Des que era petita, he viscut en una família d'artistes. Tenia una tieta escultora que em va ensenyar a agafar

bé el llapis i encaixar el dibuix al paper, tenia deu anys i des de llavors no vaig deixar de dibuixar. Quan anava a l'escola el que més m'agradava era agafar el llapis i els colors, i dibuixar qualsevol cosa.

Creus que qualsevol persona pot pintar o l'art es porta a la sang?

Dins de cada persona hi ha un petit artista però un ha de descobrir allà on se sent més còmode, es pot ser creatiu en el llenguatge escrit, la dansa, la música.... En les arts plàstiques es pot ser creatiu en algun aspecte del gran espectre visual. El problema és que es treballa poc l'aspecte creatiu a l'escola i hi ha una certa

inhibició. Un gran artista és una altra cosa, aquest nivell està destinat a un home o dona que neix amb unes condicions, treballa com un artista i viu com a tal.

On vas aprendre a pintar?

Vaig aprendre a pintar a l'escola de Belles Arts de Barcelona, fins aquell moment només havia utilitzat les ceres i llapis de colors però no havia utilitzat mai les pintures a l'oli. En dues setmanes vaig haver d'aprendre la tècnica i va aparèixer davant meu un món nou de textures i colors amb uns matisos que no havia vist ni experimentat mai.

Quan vas haver de triar la carrera vas tenir-ho clar? Per què?

Vaig dubtar entre arquitectura i Belles Arts, però va ser un dubte de cinc minuts, perquè en el meu fons sabia que volia fer uns estudis vinculats amb el món de la creació. Vaig tenir sort perquè els meus pares no em van posar cap pega, més aviat al contrari. Jo crec que el meu pare estava molt content, potser perquè ell volia ser escultor, però una guerra i una postguerra desanimen i es va decantar per fer estudis i renunciar a ser artista. Li agradava penjar els meus quadres a casa, alguns encara hi són.

Quin tipus de pintura fas?

Actualment vaig cap a l'abstracció. És a dir, després d'un període de formació realista i naturalista vaig començar a investigar nous camps d'expressió, però amb cap voluntat d'imitar cap estil pictòric, si hi ha alguna semblança amb algun estil és perquè tenim tendència a agrupar per poder identificar, en aquest moment el que més m'interessa és el "color" per això intento esquematitzar les estructures que tanquen aquest color. Aquestes estructures són temes que m'envolten com: el mar, interiors d'estiu, viatge al Camerun, les Menines...

Cap Camerunesa (2007). Oli sobre paper. 35x40

Quina tècnica domines millor? I per què la prefereixes?

Pintura a l'oli. M'agrada perquè puc trobar molts matisos de colors i puc pintar sobre tela i sobre paper. Per fer esbossos i dissenys gràfics utilitzo les tèmperes i últimament programes de dibuix per ordinador com el photosoph i el freehand.

Has fet exposicions?

Alguna, però sempre col·lectives. A Osca, Segòvia i varies vegades a Tarragona.

Has venut quadres?

Sí, la majoria en les exposicions, també tenia encàrrecs de retrats en l'època que m'hi dedicava. Vendre un quadre em crea una situació contradictòria, sento satisfacció perquè algú li agrada el que faig, però a la vegada em costa despendre'm de l'obra.

Quin quadre que has pintat t'ha agradat més? Li has posat nom?

He passat diverses èpoques i en cadascuna tinc un quadre que m'agrada. En l'època figurativa tinc un paisatge de Torredembarra, en una altra època vaig pintar el mar... Tinc uns retrats dels meus fills que m'agraden molt...

Quins pintors t'han influït més?

A l'època que estudiava em va influir Hernández Pijoan, perquè va ser un professor que em va ensenyar a veure d'una manera diferent. Picasso també m'ha influït per la seva incansable recerca i aprofitament dels recursos.

Per què t'és important l'art de la pintura?

Perquè forma part de la meua manera de ser i es una forma d'expressar-me.

Quin any vas arribar a aquest centre?

El curs 1986-87 i sempre m'hi he trobat bé. Porto tants anys que tot m'és molt familiar.

Has tingut alguna dificultat a l'hora d'ensenyar?

Sí, sobretot vaig notar el canvi de l'ESO. No solament va canviar el tipus d'alumnat, sinó que ens van reduir, al professors de plàstica, el numero d'hores i també va coincidir amb la vinguda d'alumnes d'altres llocs amb llengües i costums diferents, tot això era nou per a mi i em va costar .

Estovalla Cristina (2009).

Has fet alguna pintura per aquest institut?

Pintura no, però he dissenyat algunes coses com el logotip del centre o tot el disseny gràfic del 25è aniversari (les carpetes, la pancarta, diplomes, el penjoll i la placa commemoratius...)

Quins treballs has organitzat amb els alumnes i estan actualment al centre?

El mural de ceràmica de l'entrada de l'institut, el disseny de les papereres, quadres i el mural de fons de la sala d'actes.

Has organitzat alguna activitat cultural en aquest centre?

Sí, les activitats del 25è aniversari, una Performance sobre l'obra del pintor Sempere, un Happening utilitzant ferralla i material d'una deixalleria de cotxes, elaboració de paper artesà (tot això en les setmanes culturals que s'organitzaven al centre), realització del mural de la sala d'actes, el mural de ceràmica, concursos de cartells... És molt gratificant i encara ara em diverteixo ensenyant.

Vols afegir alguna cosa més?

A part de pintar també m'agrada fer dissenys d'estampats sobre roba.

Tinc un projecte en ment que és vendre una sèrie de productes, concebuts com a peça única, via web, com per exemple els dissenys de barrets dissenyats per una neboda meua i les estovalles i coixins que estic fent en aquest moment.

Elena Soler

DRETS I DEURES DELS ALUMNES

Quan travessem la porta de l'institut els estudiants tenim consciència dels nostres drets?

El dret més important que tenen les persones en general és el dret al respecte de les pròpies creences, això consisteix en el fet que qualsevol alumne té dret al respecte de les seves conviccions religioses, morals i ideològiques, a la llibertat de consciència.

Sabem quines són les nostres obligacions?

Algunes de les obligacions més importants que tenim són: assistir a classe, respectar els horaris establerts, realitzar les tasques manades pel professorat, respectar l'exercici del dret a l'estudi i la

participació dels companys i companyes. En definitiva, respectar els companys i els professors i altres persones de la comunitat escolar.

Els drets fonamentals dels estudiants van ser regulats pel decret 279/2006, de 4 de juliol, de la Generalitat de Catalunya. Aquest n'és un extracte.

Drets dels estudiants.

1- Tot l'alumnat té els mateixos drets i deures, sense més distincions que aquelles que es derivin de la seva edat i de les etapes o nivells dels ensenyaments que cursin. L'exercici dels drets per part de l'alumnat implica el deure correlatiu de coneixement i respecte dels drets de tots els membres de la comunitat escolar.

2-La direcció dels centres educatius ha d'afavorir la convivència i garantir la mediació en la resolució dels conflictes. El consell escolar pot proposar mesures i iniciatives que afavoreixin la igualtat

entre homes i dones als centres.

3-Els òrgans de govern i de participació i el professorat dels centres han d'adoptar les mesures necessàries perquè el centre tingui un bon funcionament habitual i sense problemes.

4-També ha d'establir els mecanismes de comunicació als pares de l'assistència a classe dels alumnes i les corresponents autoritzacions o justificacions per als casos d'inassistència, quan són menors d'edat.

5-Tot l'alumnat té dret a la valoració objectiva. Quan l'alumnat és menor d'edat, els seus pares tenen dret a sol·licitar aclariments del professorat.

6- L'alumnat té dret a rebre informació sobre el projecte educatiu. També té dret a rebre un ensenyament que fomenti el respecte a les persones sense manipulacions ideològiques.

7- Dret al respecte de la seva identitat, integritat física i la seva dignitat personal. Té dret a la protecció contra tota agressió física, emocional o moral.

8- L'alumnat té dret a participar en el funcionament i la vida del centre. Té dret a ser escollit a ser delegat o delegada o a la representació en el consell escolar.

9- L'alumnat té dret a reunir-se al centre i dret a associar-se, així com a la formació de federacions i confederacions pròpies.

10- L'alumnat té dret a manifestar les seves opinions, individualment i col·lectiva, sense perjudici dels drets de tots els membres de la comunitat educativa.

11-L'alumnat té dret a rebre els ajuts necessaris per compensar possibles mancances amb la finalitat de crear les condicions adequades que garanteixin una igualtat d'oportunitats real.

Deures dels estudiants

1-L'alumnat té el deure de respectar els drets i les llibertats dels membres de la comunitat escolar.

2-L'estudi és un deure bàsic de l'alumnat que comporta el desenvolupament de les seves aptituds personals i l'aprofitament dels coneixements que s'imparteixin, amb la finalitat d'assolir una bona preparació humana i acadèmica.

3- No discriminar cap membre de la comunitat educativa per raó de naixement, raça...

4-Participar i col·laborar activament amb la resta de membres de la comunitat escolar, per tal d'afavorir la millor convivència al centre.

5-Propiciar un ambient convivencial positiu i respectar el dret de la resta de l'alumnat perquè no sigui perturbada l'activitat normal a les aules.

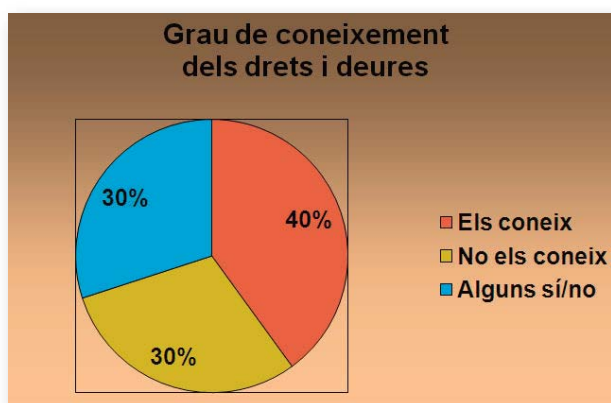
6-Respectar, utilitzar correctament i compartir els béns mobles i les instal·lacions del centre.

7-Complir el reglament de règim interior del centre.

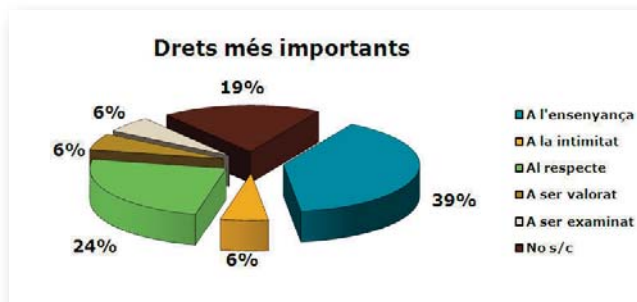
Els coneixen, els estudiants?

Per saber-ho, hem fet una petita enquesta entre els estudiants de 1r de batxillerat. Aquest són els resultats.

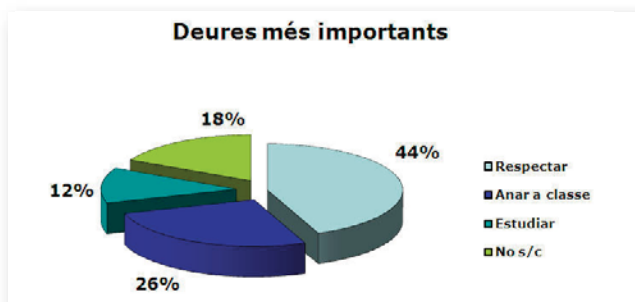
Sorprenentment, un 30% afirma que no els coneix, un altre 30% en té un coneixement desigual i només el 40%

diu que els coneix. Els hem preguntat, també, que diguessin quins tres drets els semblaven més importants i, com era d'esperar, un 19% no ha sabut què respondre. Els que sí ho han fet han destacat el dret a l'ensenyança (39%) i

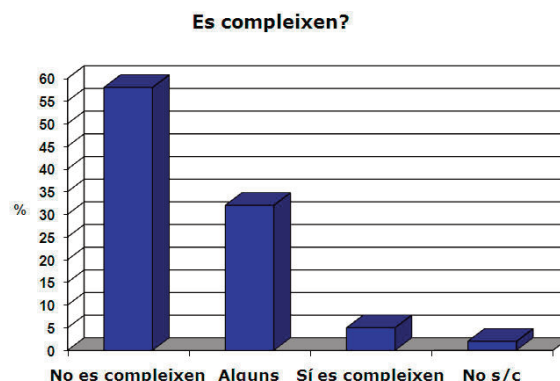
el dret a ser respectat (24%). Quant als deures, els que no saben què dir arriben al 18% i els que responen, afirmen que els deures més importants són el de respectar profes-

sors i companys (44%) i el d'assitir a classe (26%). Curiosament, només un 12% destaca el deure d'estudiar.

Es compleixen?

Tot i que com hem vist hi ha un terç d'alumnes que ignoren tant drets com deures, a l'hora de dir si creuen que es compleixen, respon el 95%, i gairebé el 60% pensa que no i només un 5% opina que sí!

DECRET 279/2006, de 4 de juliol, sobre drets i deures de l'alumnat i regulació de la convivència en els centres educatius no universitaris de Catalunya.

Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya
DOGC núm. 4670 - 06/07/2006

TÍTOL 1. Disposicions generals

TÍTOL 2. Dels drets i deures de l'alumnat

TÍTOL 3. De la mediació escolar com a procés educatiu de gestió de conflictes

TÍTOL 4. Del règim disciplinari

El text íntegre es pot llegir a::

<http://www.gencat.cat/diari/4670/06165026.htm>

Resoldre els conflictes dialogant

La **mediació** consisteix a resoldre pacíficament els conflictes que puguin sorgir mitjançant el diàleg, per millorar la convivència del centre. Hi intervenen professors i alumnes. La demanda pot fer-la qualsevol persona que tingui coneixement del conflicte, i l'actuació de la comissió és confidencial. Si no s'aconsegueix arribar a cap acord s'aplica el reglament, és a dir, s'imposen les sancions adients o bé es deriva el cas a la prefectura d'estudis.

Sabah El Khadiri

No tot és estudiar. Fora de l'Institut els alumnes fan **activitats** de tota mena. En aquesta secció us en volem oferir una mostra.

Elena Soler

Estudia 1r. de batxillerat i la seva passió és el ball. Vai iniciar-s'hi fa quatre anys i confessa que no s'imagina sense fer-ho. Li agradava i va voler provar. Des de llavors totes les setmanes assaja 3 hores repartides en 2 dies. Són uns moments que l'omplen de satisfacció. Balla flamenc i tant la podreu veure moure's a ritme de rumba com al de la *soleà*, les *buleries* o el *clàssic espanyol*.

Ja la vam poder veure fa un parell de cursos en el festival del 25è aniversari de l'Institut i ha participat en exhibicions al Teatre Metropol, a la Fira d'Abril de la ciutat. També ha actuat a hotels de la zona.

L'Elena té 5 vestits de ball. Els vestits són elegits per totes les que ballen al grup i són fets a mida per una coneguda modista. Un d'aquests vestits pot costar des de 60 a 200 €, i fins i tot més.

Si li preguntem si n'està satisfeta, de fer aquesta activitat, se li il·luminen els ulls: "I tant!" Per què? "Doncs perquè em fa sentir bé."

Sergi Plaza

Estudia 1r. de batxillerat i juga a bàsquet amb el Club Bàsquet Tarragona (CBT) des dels 7 anys. Sempre s'ha sentit atret per aquest esport. Totes les setmanes dedica 7 hores a l'entrenament i els caps de setmana juga els partits de la seva competició. Sempre amunt i avall amb la bossa, però li agrada i no li importa dedicar-hi temps i esforç. Sap que només amb constància i treball d'equip es pot millorar i tirar endavant. Està ben orgullós que l'hagi fitxat el millor equip de bàsquet de la ciutat. Amb el seu equip ha guanyat el campionat territorial i és tercer de Catalunya. Sap que queda un llarg camí i que no és gens fàcil arribar a l'elit del bàsquet espanyol, però per què no? Per què no ha de ser ell un dels jugadors que els pròxims anys jugaran a l'ACB?

Mar Guirado

Estudia 1r. de batxillerat i dedica dues hores a la setmana a ballar funki, hip hop, jazz o fusió al Torreforta Sinuhs Sport. Juntament amb les seves companyes ha actuat sovint a les festes dels barris i també en actuacions conjuntes amb altres acadèmies de ball i en el campionat Anaprobe, que cada any es fa en un lloc diferent d'Espanya. Les coreografies les fa la seva professora de ball, Ana Belén. El ball és la sal de la vida.

Sabah El Khadiri

L'INSTITUT: D'AHIR A AVUI (1981-2010)

L'institut es va crear el 1981 i ha canviat molt des de llavors. Són 28 anys des dels seus inicis. Perquè ens donin el seu punt de vista i les seves opinions de tots aquests canvis, hem reunit alguns exalumnes que hi han tornat anys després, els uns com a professors, com Raül Sanz i Anabel Lorente i les altres com a mares d'alumnes, com Olga Rubio i Raquel Sevilla.

TAULA RODONA

Creieu que l'institut ha canviat?

Raquel: Sí, ha canviat, i molt.

Olga: Ha canviat sobretot en l'alumnat, especialment en el tracte de l'alumne al professor. El professorat no ha canviat tant. Perquè hi ha professors que ja hi eren quan hi érem nosaltres i és gent molt maca.

Raül: L'alumnat ha canviat perquè el tipus de societat també ha canviat.

Anabel: Sí, el que nosaltres veiem aquí és el resultat de tot aquest canvi global.

ral, el seu origen social, el nivell educatiu que té l'alumnat, tot això ha canviat.

Anabel: Referent al fet que el barri era dolent, jo sempre he viscut aquí i no he considerat que el barri fos dolent. Jo crec que és dolent depenent on vagis i amb qui vagis, i això és un altre tema. Però el barri en si, no crec que sigui un barri dolent.

Raül: Això és cert, que hi ha diferents zones. Jo que vaig créixer als "roses", al Campclar profund, allò no ha sofert un gran canvi.

Anabel: Els "roses" continuen sent els "roses", per

Raül: Una de les queixes que més se sent a la sala de professors és referent al barri on som. Però quan nosaltres estudiàvem el barri ja era dolent i en canvi l'institut era una mena d'oasi. I era bàsicament pel tipus d'alumnat que arribava al centre. Ara arriben a l'institut tots els alumnes en acabar la primària i això fa que l'alumnat hagi empitjorat. L'alumne en gene-

això penso que el que ha canviat sobretot són els valors. Es diu que el barri ha empitjorat per la immigració, però jo no ho crec. És tota la societat que té uns altres valors avui en dia i les famílies tenen un altre ritme de vida i prioritzen coses que abans potser no es valoraven tant, i en canvi tenien més valors humans i ara ja no tant.

Trobeu que era millor abans que ara?

Olga: L'educació era millor abans que ara. El tracte era molt cordial, però tothom sabia quin era el seu lloc, el professor era una autoritat i se l'havia de respectar. De vegades, amb una mirada n'hi havia prou per posar ordre en una classe.

Raquel: El tracte entre companys era millor, i amb els professors teníem un respecte però a més a més una amistat. Abans quan anàvem a l'institut en teoria tots volíem estudiar, ara van a l'institut perquè és obligatori fins al 16 anys.

Raül: Sí, sense dubte. Però també hi ha hagut canvis positius. Físicament, per exemple: l'ampliació, laboratoris de tecnologia, connexió WIFI, aules d'ordinadors...

Què trobeu millor l'ensenyança d'ara o la de fa anys, l'EGB i el BUP?

Raquel: Jo la d'abans.

Olga: S'han deixat de banda moltes matèries, per exemple el llatí. Algunes matèries d'ara són innecessàries. Hi ha molta optativa inútil. I es perd temps en coses tontes.

Raül: Abans els estudis primaris eren fins a 8è, havies de triar: o bé anaves a estudiar o bé directe al món laboral.

Anabel: El número de gent era menor, la gent que venia venia a estudiar, i la majoria acabava els estudis.

Raquel: També nosaltres fèiem matèries que eren més útils, per exemple a l'assignatura de "llar" jo vaig aprendre a mirar un plànol o una factura de llum, que no en tenia ni idea.

Olga: Doncs a mi no m'ha servit de res aquesta assignatura, l'únic... que em vaig fer una bufanda molt bonica.

Raül: Estic segur que hi havia més gent que acabava el BUP i el COU abans que no pas ara la gent que continua l'ESO i el batxillerat. Són pocs els que ho aconsegueixen acabar. Sí que hi havia tota una sèrie de gent que no acabava o ni venien, o que venien a enredar. Tota aquesta gent sempre ha existit però en un nombre menor que ara.

Creieu que els alumnes eren més aplicats

abans que ara?

Olga: Indubtablement. La gent era més aplicada, fins i tot fent més "campanes", perquè estàvem menys controlats que ara. La gent era més responsable.

Raquel: Però abans els pares estaven més implicats en els fills, i quan un professor trucava a casa rara era la vegada que no vinguessin els pares de l'alumne, ara se'ls truca i moltes vegades ni apareixen.

Olga: Per mi és molt important ajudar el meu fill a estudiar i sempre vaig a l'institut, encara que no em cridin

Olga Rubio

'Quan tractes algú de "vostè" no estàs marcant una diferència sinó una deferència.'

Raquel: Abans a una reunió de pares hi anaven quasi tots els pares dels alumnes i si no hi assistien era per motius laborals, ara hi ha molt poca gent, les famílies estan més desestructurades. Ara, de vegades a les reunions som cinc, i són els que menys ho necessiten. Abans els pares estaven més al damunt i col·laboraven més amb l'institut. D'altra banda, abans no senties algunes de les paraules que es diuen ara als professors.

Olga: Tot això ve de casa, si contesten així a l'escola com deuen contestar a casa! I després, el tracte de "vostè", als professors, que ha desaparegut. Quan tractes algú de "vostè" no estàs marcant una diferència sinó una deferència.

Anabel: Sí, hi havia altres valors a les famílies, jo considero que no s'apliquen el suficient.

Raül: No hi ha prou implicació dels pares en l'educació dels seus fills. Els conflictes els provoquen alumnes que abans no arribaven a l'institut i això causa problemes a l'aula i al pati. Abans la porta estava oberta, podíem sortir fora de l'institut entre una classe i una altra o a xerrar al porxo, això feia que els patis no fossin gens conflictius.

Anabel: Tampoc estàvem obligats a ser-hi. Crec que amb la ESO ha baixat el nivell i a la universitat ja s'està notant que la gent arriba amb un nivell inferior.

Raül: En la meua època fèiem els exàmens trimes-

trals en tres dies, ara es gairebé impensable que es facin 2 exàmens el mateix dia. Agafem una dinàmica en l'ESO que, bé, anem passant i així arribem, arribeu, al batxillerat en què us hem d'exigir més i no acabeu de rendir. D'altra banda l'atenció a la diversitat era una cosa que en el nostre temps no es feia.

Anabel: Això sí que és positiu: abans, a l'EGB i el BUP, si tu tenies algun problema eres tonto i punt. Però tot i així, és molt difícil. Com es pot atendre una aula amb trenta alumnes, deu amb problemes d'aprenentatge, deu amb problemes conductuals i deu que poden seguir la programació oficial? Calen més mitjans i menys alumnes per classe.

Es dedica prou temps a l'estudi?

Olga: Hauríem d'haver-hi dedicat més hores, a l'estudi

Raquel: Completament d'acord

Olga: Amb les condicions a casa meva, crec que vaig treure bons resultats.

Raquel: Amb les meves condicions, jo vaig treure molt poc.

Anabel: Ara la gent que estudia no ho fa de la mateixa manera. I és evident que no tenen el nivell de exigència tan alt. I llavors els que són bons estudiants es relaxen. Abans t'exigien més i tu donaves més, i si t'havies d'estar fins a les 12 de la nit fent deures, si era el que tocava era el que tocava i punt. I ara no, ara pobret, el meu nen que ha d'estar 2 hores estudiant cada dia... La gent sabia el que havia de fer i els pares feien costat a l'institut. Tu estàs aquí per formar-te de cara al futur. No crec que abans la gent fos més llesta que ara, el que passa és que ara la gent és més dropa.

Raül: És que bàsicament ara la gent s'ha acostumat a passar sense esforç. És el que dèiem abans: a l'ESO ens hem acostumat a treballar d'una manera en què anem tirant i anem fent i anem passant i anem aprovant, total que tant professors com alumnes estem en aquesta dinàmica

Anabel: Això és com les olimpíades, no pots anar a l'olimpiada i ja està, arribo i ja està, nooo!! Doncs

això és el mateix: si tu no has entrenat abans, com vols arribar allà!

Quina jornada fèieu?

Tots (amb algun dubte): Entràvem a les 8:30 i sortíem a les 14:00 i només teníem lliure els dimecres i divendres a la tarda. I a la tarda hi anàvem de 16:00 a 18:00, i els dilluns i dijous de 16:00 a 19:00. A migdia hi havia dues hores de descans, però és que llavors venien fins i tot des de Bonavista. Era l'únic institut dels barris de ponent.

Raül: Un canvi positiu és que nosaltres veníem a les tardes, en canvi ara el batxillerat no fa tardes.

Ara es fan excursions a Londres, Itàlia, França ... Abans també es feien així?

Raquel: No. Les sortides que es feien eren a Prenafeta, a prop de Montblanc, a una casa de colònies.

Olga: Que eren fantàstiques! Guardo un gran record d'aquelles sortides. El primer any els que acabaven BUP, van anar a Eivissa, però nosaltres no hi vam anar.

Anabel: Jo vaig anar a Itàlia, de viatge de final de curs, i a França, a l'homenatge a Antonio Machado.

Raül: Quan jo estudiava, abans que l'Anabel, no es feien aquets viatges, el de França no es feia perquè encara no hi era Mª José Vicente, fèiem un viatge però dins de la Península. El meu curs el vam fer a Madrid. Les nostres sortides no tenien res a veure amb les d'ara en el batxillerat, només es feien sortides normals: teatres, exposicions...

Anabel: També feia les sortides a teatres,

però a més a primer es feia l'estada la Capella, a l'Espluga de Francolí; a segon es feia l'esquidada, però amb l'AMPA, en un dia anar i tornar...

Ens han explicat que feieu unes festes a l'institut, ens expliqueu com eren?

Olga: Sempre les organitzaven els de tercer de BUP, el que ara és 1r de BAT, amb motiu de recollir diners per les sortides de final de curs.

Raquel: Alguna vegada les vam fer a una disco-

'Entre professors i alumnes hi havia una relació més propera que no pas ara.'

teca. Però normalment les fèiem a l'aula triple. Però no sempre es feien per recaptar diners, ho vam agafar com a costum i les fèiem moltes vegades. Els divendres a la tarda. Jo recordo que venien els professors amb els seus fills. El Jordi amb el seu fill, i el Paco, el porter, amb els seus.

Olga: Hi havia una porta directa de l'aula triple al pati.

Raül: Es feien festes a l'aula triple, en aquella època era molt gran perquè comprenia també l'aula de tecnologia i la d'informàtica que hi ha al costat del que queda de l'aula triple. Alguns divendres, en dates assenyalades es contractava algun Dj, un canó de fum i quatre llums i es muntava un petit ball, per anar-hi cobraven una petita entrada. Els beneficis eren per al viatge de fi de curs.

Anabel: La meua generació va deixar de fer les festes, es venia el típic per nadal: polvorons, loteria, samarretes, bolígrafs...

Han sortit parelles de l'institut que avui en dia encara perdurin?

Olga: Jo sí que conec una parella que anaven a la mateixa classe i es van trobar després d'uns anys i ara estan casats i amb fills.

Raquel: Sí, en conec varies.

Anabel i Raül: En coneixem tres o quatre. Algunes de les dones ha sigut professora d'aquí, també.

Hi havia algun aspecte positiu del centre d'abans que ara no es troba?

Olga: L'ambient que es respirava, el tracte que hi havia...

Raquel: Vaig a l'institut i hi vaig amb pena, ha canviat molt. Quan hi vaig portar el meu fill ho feia pensant que hi trobaria el que hi vaig deixar, però ara es veuen entre alumnes unes baralles i uns insults..., semblen bojos, sobretot els de 1r.

Olga: Tampoc s'ha d'exagerar. És que són nens de 7è ficats a l'institut, és normal que els nens es barallin. També els nens i nenes d'ara no són com els d'abans, abans eren més madurs, també per com era la societat.

Raquel: Les baralles aquestes no són normals. Ni la falta de respecte que s'hi veu.

Olga: També aquet barri sempre ha sigut el suburbi de Tarragona, sempre hi ha hagut gent treballadora, però ara, a més d'això, hi ha gent que té altres tipus de carències, fins i tot delinqüents que han sigut expulsats d'altres llocs. Per això els nens han après aquestes coses, estan habituats a veure-les i a escoltar certes coses en aquest barri.

Raül: Jo crec que sí. Jo recordo que al pati anàvem al bar, el mateix que el d'ara, en què els professors

i els alumnes estàvem barrejats i feies un pati xerrant amb els professors i amb una confiança que ara, en línies generals, no hi és. Hi havia una relació més propera que no pas ara.

Anabel: No, no era confiança era... de molt respecte però alhora propera, tu sabies on estava el teu lloc però et podies apropar més, era més humà. Ara ets com l'enemic. Ets l'enemic que els vas a fastiguejar o jo què sé!

Raül: Però és una distància que sobretot en segons quins cursos hem de continuar mantenint; en d'altres hi ha una barrera imprenetable perquè tu no pots donar segons quin tipus de confiança a un alumne de 1r

d'ESO. No pots deixar passar res. Jo, que sobretot estic amb alumnes de batxillerat, els puc donar confiança perquè més o menys sé que em respondran. I, si no em responen, sé que els puc posar al seu lloc. Amb ells intento mantenir una relació com la que jo recordo que tenia amb els meus professors, però també és difícil.

Anabel: És que tot ha canviat. Ara alguns alumnes responen d'una manera que abans ni se't passava pel cap, tant si són d'ESO com de batxillerat. Ara les guàrdies han canviat molt, sembla que haguem de fer de policies. Abans també parlàvem i tot això, però quan teníem alguna hora lliure sense professors aprofitàvem i fèiem els deures, no com ara que van a l'aula triple i no paren de fer l'animal.

Raül: Era molt rar que t'enviessin a parlar amb el cap d'estudis o que et castiguessin, com a molt et deixaven 5 minuts a fora.

Faríeu algun canvi a l'institut?

Olga: Sí, a nivell de disciplina, sens dubte. Però no

Raquel Sevilla

'Abans els pares estaven més al damunt i col·laboraven més amb l'institut.'

ho faria només a l'institut, sinó a nivell social, aquesta societat és una porqueria. El país necessita un canvi de disciplina, profund.

Raquel: Els professors no poden imposar tota la disciplina que ells volen.

Olga: La gent diu que com és possible que a un professor se li doni protecció legal, doncs perquè està completament indefens, als alumnes no els pot fer res ni dir res. No és normal que els professors castiguin uns alumnes i després vingui el pare fet un basilisc i munti una escena.

Raquel: Jo, ficant-me una mica amb el professorat, crec que el que haurien de fer és motivar els alumnes, sobretot els que vagin bé, comptar més amb ells. Quan nosaltres anàvem a l'institut ens motivaven tot i que sabien que fèiem campanyes, que no érem els millors en els estudis ... sempre ens motivaven amb alguna activitat...

Olga: Et diré per què els professors en la actualitat no motiven l'alumnat. En la nostra època era diferent. Ara

els professors no estan motivats. Abans, quan un professor intentava ajudar un alumne, aquest captava l'estímul i donava una resposta. I això també motivava el professor. Ara no és així, i els professors vénen, fan la seva feina i se'n van.

Raquel: Jo personalment no crec que la carrera de professor sigui d'aquestes de vaig, faig la meva feina i cobro.

Olga: Moltes carreres són vocacionals però tot amb el pas del temps desgasta. I si no tens el suport adequat i els pares tampoc no responen, doncs...

Raquel: Jo recordo quan un professor es casava, per exemple, el Jesús, de mates, li vam fer el regal de noces i ell ens va portar a la sala de professors i vam fer un pica-pica.

Olga: Recordo que amb Jordi Tiñena fèiem classe de literatura al pati de l'entrada. I l'Adela, la d'història, quan feia anys ens portava piruletes!

Raquel: El disseny del pati de l'entrada es va fer

per concurs entre els alumnes. I per escollir el nom de l'institut van fer un concurs perquè abans es deia institut mixte numero 3, i al final es va quedar amb institut Campclar.

Olga: Jo treuria els barracons immediatament. No té sentit que l'ampliació del centre hagi quedat petita en estrenar-la. És una mala planificació.

Raquel: Jo no canviaria les rajoles blaves, són una institució al centre. Però canviaria tota la zona esportiva, que es tota pessima, tampoc es pot utilitzar molt perquè no us la deixen utilitzar.

Olga: També s'han de canviar els vestidors.

Anabel: S'hauria de canviar, a veure si m'escoltarà algú, el laboratori d'idiomes: continua sent com era quan jo hi estudiava, no ha canviat res. I també el gimnàs. I dotar de canons de projecció les aules.

Raül: Els vestidors s'haurien de renovar, una biblioteca com Déu mana, que en la nostra època era bastant més gran. I també obria algunes tardes, que em

Anabel Lorente

'Calen més mitjans i menys alumnes per classe. I renovar el laboratori d'idiomes.'

sembla que pagava l'AMPA.

Anabel: L'AMPA abans s'implicava molt més, feia moltes excursions, algunes tardes obrien la biblioteca...

Voleu afegir alguna cosa?

Olga: A mi em va fer molta il·lusió poder matricular al meu fill en el mateix institut on vaig estudiar jo. I l'any vinent matricularé la meva filla, i també em fa molta il·lusió.

Raquel: Només recordar que també fèiem obres de teatre al gimnàs, i les setmanes culturals, i les disfresses de carnaval...

Quins anys vau estar a l'institut?

Olga: Del 81 al 86

Raquel: Del 81 al 86

Raül: Del 86 al 90

Anabel: Del 94 al 98

Carolina Martínez i Andrea Vargas

QUAN VOLS ALGUNA COSA, HAS DE LLUITAR PER ACONSEGUIR-LA

Sonia de la Torre Luceño. 27 anys. Diplomada en Infermeria. Responsable de la "Consulta Oberta" a l'institut. Li agrada llegir, ballar salsa, anar al cinema, viatjar, sortir amb els amics...

Què sents en tornar a l'institut com a professional d'infermeria?

Uff, em va fer molta il·lusió quan em van dir que havia de fer la "Consulta Oberta", l'institut és una etapa de la vida que marca molt, vius molt intensament, hi ha molts sentiments enfrontats, el primer amor, els amics, les baralles amb els pares, les primeres sortides... tot això no s'oblida fàcilment i al tornar tornen a la meua ment els records d'aquella època, la veritat es que és bonic tornar a l'institut amb una altra perspectiva i una altra edat.

Quan vas decidir que estudiaries infermeria?

Doncs, realment ho vaig decidir a última hora, sabia que volia treballar al món sanitari però no sabia ben bé a on, de petita volia ser pediatre però finalment vaig optar per estudiar infermeria, que és una de les professions més properes a la gent i en la qual pots ajudar no tan sols mitjançant cures i medicaments sinó posant-te al lloc de les persones, escoltant-les i donant-los suport.

Et va costar molt de treball i hores d'estudi?

Sí, per suposat, tota carrera requereix una dedicació, però res que no pugui fer qualsevol persona. Només has de tenir clar el que vols aconseguir i invertir el temps necessari per aconseguir-ho.

-Estàs contenta te la teva professió?

Estic contenta perquè és el que m'agrada fer. Sempre hi ha coses a millorar, però en general puc dir que vaig fer una bona elecció.

Treies bones notes, a l'institut?

Ja ja, bé, no em puc queixar, sempre hi ha alguna matèria que costa més i en el meu cas eren les llengües, sobretot l'anglès, però ara ja està superat i tinc un nivell d'anglès suficient per poder viatjar i entendre'm amb la gent.

Penses que l'estudi és difícil, val la pena?

Sí, penso que quan vols alguna cosa has de lluitar per aconseguir-ho, i si això implica estudiar molt i privar-te d'algunes coses algun temps, hem de fer-ho, tot el que impliqui millorar requereix un esforç, però t'aporta beneficis la resta de la vida. Sempre

hem d'intentar superar-nos.

Quins records guardes de l'institut?

Guardo molts records, la majoria bons, però sobre tot recordo les hores del pati, les estones amb els companys, les excursions i alguns professors que ja no hi són però que tothom recorda.

Tens relació amb antics companys de l'insti?

Sí, vaig estudiar la carrera d'infermeria amb 3 companyes de classe amb les quals encara tinc contacte i ara que treballo a Torreforta encara em vaig trobant a excompanys de classe. Sempre fa gràcia tornar a veure cares conegudes després de tant temps.

Fa molt que treballes a la sanitat pública?

Fa uns 6 anys que vaig acabar la carrera i casi 3 que treballo a la seguretat social.

Et va costar molt trobar feina?

Gens, vaig tenir molta sort, encara no sabia si havia aprovat tots els exàmens i ja estava fent pràctiques per començar a treballar.

En què consisteix la teva feina, a l'insti i fora?

Al CAP sóc infermera d'urgències i a l'institut faig la "Consulta Oberta", una consulta totalment confidencial, és a dir, que el que es parla a dins queda entre l'alumne, jo i les 4 parets on ens trobem, i estic allà per resoldre qualsevol dubte sobre salut, alimentació, sexualitat, drogues... per escoltar, donar consell o simplement per si la persona necessita parlar sobre un problema i no sap amb qui.

Com creus que són els alumnes de l'institut?

Els que tinc el plaer de conèixer, són gent molt maca, amb els dubtes, pors i sensacions pròpies de la seva edat i l'etapa per la qual estan passant.

Has trobat l'institut molt diferent d'abans?

La veritat és que sí, no sé si és perquè realment ha canviat o perquè no recordo ben bé com era...

Com veus la teua vida i a tu, d'aquí a un temps?

Doncs espero treure les oposicions, aconseguir una plaça fixa i potser tenir algun nano.

Vols afegir alguna cosa?

Només donar-vos les gràcies per pensar en mi.

